

27-12-2017

প্ৰাতঃমুৰলী

ওমশান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"হে মৰমৰ সন্তানসকল - তিনিজন পিতাৰ ৰহস্য কাহিনীৰ দৰে সকলোকে শুনোৱা। যেতিয়ালৈ বেহদৰ (অসীমৰ)

পিতাক চিনি লৈ পৱিত্ৰ নোহোৱা তেতিয়ালৈকে সম্পত্তি পাব নোৱাৰা"

*প্ৰশ্ন:- বাবা একেবাৰেই নতুন, তেওঁ তোমালোকক নিজৰ কোনটো নতুন পৰিচয় দিছে?

উত্তৰ:-বাবাক মানুহে হাজাৰ সূৰ্যতকৈয়ো তেজোময় বুলি কৈছে কিন্তু বাবাই কৈছে – মইতো বিন্দু হওঁ। তেতিয়াহ'লে নতুন বাবা নহ'ল জানো? প্ৰথমে যদি বিন্দুৰ সাক্ষাৎকাৰ হয় তেতিয়া কোনোৱে মানি নল'ব সেইবাবে যাৰ যি ভাৱনা তেওঁৰ তেনেকৈয়ে সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায়।

*গীত- ওম নমঃ শিৱ...

ওম শান্তি। নিৰাকাৰ ভগৱানে কৈছে, কেৱল "ভগৱানে কৈছে" বুলি ক'লে কৃষ্ণৰ নাম মনলৈ আহে কিয়নো আজি কালি সকলোৱেই কৃষ্ণকে ভগৱান বুলি কয় সেইকাৰণে "নিৰাকাৰ শিৱ ভগৱানে কৈছে" বুলি কোৱা হয়। ধৰ্মপিতা (God Father) বুলি কোৱা হয়। নিৰাকাৰ ভগৱানে কৈছে, কাৰ প্ৰতি? নিৰাকাৰ সন্তানসকল, আত্মাসকলৰ প্ৰতি। আত্মা ভগৱানে কৈছে বা ঈশ্বৰে কৈছে – এয়া শোভা নাপায়। নিৰাকাৰ ভগৱান বুলি ক'লে শোভা পায়। তেওঁতো এয়া বাৰে বাৰে কৈ নাথাকে। এয়া বহুত গুপ্ত। তেওঁৰ চিত্ৰ ল'ব নোৱাৰে। বিন্দু বনাই "ভগৱানে কৈছে" বুলি লিখিলে কোনোৱে মানি নল'ব। ভগৱানৰ প্ৰকৃত নাম, ৰূপ, দেশ, কাল কোনেও নাজানে। যদি পিতাক চিনি লয় তেতিয়া ৰচনাকো জানিব পাৰে। কিন্তু তেওঁলোকে নজনাটোৱে নাটকত লিপিবদ্ধ হৈ আছে। তেতিয়াহে পুনৰ পিতাই আহি নিজৰ পৰিচয় দিব। পিতাই কৈছে যেতিয়া অপৱিত্ৰৰ পৰা পৱিত্ৰ বনোৱাৰ ভাও (পাৰ্ট) আহে তেতিয়াহে মই আহি নিজৰ পৰিচয় দিওঁ। পুৰণি দুনিয়াক নতুন বনাওঁ। পুৰণি দুনিয়াত বাস কৰা মানুহে নতুন দুনিয়াত বাস কৰা মানুহসকলক পূজা কৰে। তোমালোক সন্তানসকলে বুজাব লাগে। যেতিয়া ঋষি-মুনি আদি সকলোৱে কৈছে - আমি ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক নাজানো, তোমালোকে আকৌ ক'ব পৰা জানিলা। যদি তোমালোকে পিতাক জানা, ৰচনাক জানা তেন্তে আমাকো জ্ঞান দিয়া। তেওঁলোকে এই জ্ঞান কেতিয়াও কাকো দিব নোৱাৰে। সম্পত্তি দিব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ পৰা সম্পত্তি পাই আছা। তোমালোকে জানা যে বেহদৰ পিতা আহিছে নতুন দুনিয়াৰ সম্পত্তি বা সুখ দিবলৈ। তেন্তে নিশ্চয় দুখ শেষ হৈ যাব। সেয়া সুখধাম, এইখন দুখধাম। এতিয়া দুখধামৰ বিনাশ হ'ব। নতুন দুনিয়া খনেই এতিয়া পুৰণি হৈছে, পুনৰ নতুন হৈ যাব। নতুন দুনিয়াক সত্যযুগ আৰু পুৰণি দুনিয়াক কলিযুগ বুলি কোৱা হয়। নতুন দুনিয়াত নিশ্চয় মানুহ কম হোৱা উচিত। সত্যযুগত এটাই ধৰ্ম আছিল। এই সময়ত অনেক ধৰ্ম আৰু দুখো বহুত। সুখৰ পৰা দুখ, দুখৰ পৰা পুনৰ সুখ হয়। এই খেলখন পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত। দুখ কোনে দিয়ে এয়া কোনেও নাজানে। ৰাৱণক মায়া বুলি কোৱা হয়। ধনক মায়া বুলি নকয়। বিকাৰী (অপৱিত্ৰ) মানুহে জানে যে দেৱতাসকল নিৰ্বিকাৰী আছিল কিন্তু তেওঁলোকৰ ৰিপু বোৰৰ নিচাত আসক্ত। দেৱতাসকলৰ নিৰ্বিকাৰীপণৰ নিচা। তাত কোনো অপৱিত্ৰ নাথাকে। সংগম যুগতেই তোমালোকক সন্তানসকলক পৱিত্ৰতাৰ ৰহস্য বুজোৱা হয়। তোমালোকে আকৌ আনক বুজাব লাগে। পিতাইতো বহি লৈ গোটেই দুনিয়াখনক নুবুজায়। সন্তানসকলেই বুজাব লাগিব, কিন্তু বহুত যুক্তিৰে বুজোৱা উচিত। সকলোকে কোৱা – ভাৰতত যি নতুন দুনিয়া স্বৰ্গ আছিল, সেয়া এতিয়া পুৰণি হৈ গৈছে। পিতা হৈছে

ৰচয়িতা। তেওঁ নিজেই কয় ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা নতুন দুনিয়াৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰো। সন্তানসকলক তুলি (adopt) লওঁ। ব্ৰহ্মাৰ নামেই প্ৰজাপিতা। তেনেহ'লে ইমানবিলাক সন্তানক নিশ্চয় তুলিয়ে (adopt) ল'ব, যেনেকৈ সন্যাসীসকলে অনুগামীসকলক (followers) তুলি লয়। পুৰুষে স্ত্ৰীক তুলি লৈ কয় - "তুমি মোৰ"। ইয়াতো তোমালোকে কোৱা-শিৱবাবা "মই আপোনাৰ"। ঘৰতে বহি বহুতৰ এনেদৰে টচ্ হৈ যায়, তেতিয়া তেওঁলোকে কি কয়? বাবা বন্ধনত থকা বাবে মই আপোনাক দেখা নাই, আহিবও নোৱাৰো কিন্তু মই আপোনাৰে। পৰিত্ৰতো নিশ্চয় হ'বই লাগিব। অপৰিত্ৰ হৈ মুক্তি-জীৱনমুক্তিত যাব নোৱাৰে। অপৰিত্ৰসকলে মাতে যে আহি আমাক পৰিত্ৰ বনোৱা।

তোমালোক সন্তানসকলে বুজোৱা উচিত যে ভাৰত স্বৰ্গ আছিল। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ স্বৰ্গৰ মালিক আছিল, নিশ্চয় তেওঁলোকৰ ৰাজত্ব চলিছিল। নতুন দুনিয়াত নতুন ৰাজ্য আছিল, সেয়া এতিয়া নাই। অন্যান্য বহুত ধৰ্মই আছে কিন্তু দেৱতা ধৰ্ম নাই। এই পুৰণি দুনিয়াখন কেতিয়ালৈ চলি থাকিব? তেওঁলোকে সত্যযুগক লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। মহাযুদ্ধৰো গায়ন আছে। মাজতে অলপ কাজিয়া হওঁতে তেওঁলোকে কৈছিল যে এতিয়া মহাভাৰত যুদ্ধৰ সময়। যাদৱসকলৰ যুদ্ধও দেখুওৱায় যে মিছাইলৰ দ্বাৰা নিজে নিজৰ বিনাশ কৰে। কেতিয়াবা লিখে পাণ্ডৱ আৰু কৌৰৱৰ যুদ্ধ, কেতিয়াবা লিখে অসুৰ আৰু দেৱতাসকলৰ। আসুৰী দুনিয়াৰ পিছতে ততালিকে দৈৱী দুনিয়া। তেওঁলোক পতিত, এওঁলোক পৰিত্ৰ। পৰিত্ৰ দেৱতাই কেনেকৈ যুঁজিব? তেওঁলোক সত্যযুগত আছিল, এওঁলোক কলিযুগত। দুয়োৰে যুদ্ধ কেনেকৈ হ'ব পাৰে। দেৱতাসকল অহিংসক, অসুৰবিলাক হিংসক। দেৱতাসকল নৰকলৈ কেনেকৈ আহিব। এতিয়া তোমালোক সংগম যুগত আছা, এতিয়া নতুন দুনিয়াৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। তাৰ কাৰণে তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। দুজন পিতাৰ ৰহস্যও কাহিনীৰ দৰে বুজাব লাগে। সত্যযুগত এজনে পিতা হ'ব। বেহদৰ পিতাক মনতে নকৰা কিয়নো সেয়া সুখধাম। দ্বাপৰৰ পৰা দুজন পিতা। লৌকিক পিতা থকা সত্ত্বেও পাৰলৌকিক পিতাক মনত কৰে। আত্মায়ে নিজৰ পিতাক মনত কৰে কিয়নো আত্মায়ে দুখ সহ্য কৰে। পুণ্য আত্মা, পাপ আত্মা। আত্মায়ে শুনে। সংস্কাৰ আত্মাতেই থাকে। যাৰ দৈৱী সংস্কাৰ নাই, তেওঁলোকে দৈৱী সংস্কাৰ থকাসকলৰ গায়ন কৰে। কোৱা হয় - তোমালোকেই পূজ্য, তোমালোকেই পূজাৰী। যেতিয়া পূজাৰী হৈ যায় তেতিয়া গায় - মই নিগুণীৰ কোনো গুণ নাই। তেওঁলোকৰ গুণ আছে আমাৰ নাই। পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী। তোমালোকেই পূজ্য তথা দেৱতা আছিল, তোমালোকেই পূজাৰী হৈছা। ৮৪ জন্ম লৈছা। আধাকল্প পূজ্য, আধাকল্প পূজাৰী। হিচাপ বুজাব লাগে। দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ... বৰ্তমান আমি ব্ৰাহ্মণ। বি.কে. (ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী)। এতিয়া আমাৰ তিনিজন পিতা হৈ যায়। লৌকিক পিতা, নিৰাকাৰ পাৰলৌকিক পিতা আৰু তৃতীয়জন হ'ল প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা। যিজনৰ দ্বাৰা আমাক; ব্ৰাহ্মণসকলক পঢ়ায়। প্ৰজাপিতা নামতো শুনিছাই। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ৰচনা কৰে। তোমালোকো ব্ৰাহ্মণ। তোমালোকেও পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাই কৈছে - মই আহিছো তোমালোকক ওভতাই লৈ যাবলৈ। নিৰাকাৰ পিতাই আত্মাসকলৰ লগত কথা পাতে। তোমালোকে কোৱাও - আমি এটা শৰীৰ ত্যাগ কৰি আন এটা লওঁ। শৰীৰৰ নাম-ৰূপ সলনি হৈ যায়। আত্মাতো এটাই। পিতাৰ নামো এটাই 'শিৱ'। তেওঁৰতো শৰীৰ নাই। এই পইণ্টবোৰো টুকি ৰাখিব লাগে। পিছত পাত্ৰ চাই বুজাব লাগে। আমি বি.কে. সকলে ককাৰ পৰা সম্পত্তি লৈ আছো। তেৱেঁই আমাক ৰাজযোগ শিকাই আৰু জ্ঞান দিয়ে। মানুহৰ পৰা দেৱতা হোৱা, এয়াও জ্ঞান। জ্ঞান পোৱা যায় সংগম যুগত যাৰ দ্বাৰা পুনৰ নতুন দুনিয়াৰ সম্পত্তি পোৱা যায়। অপৰিত্ৰ দুনিয়ালৈ আহি পৰিত্ৰ দুনিয়াৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে। এতিয়া পিতা আহিছে ঘৰলৈ লৈ যাবলৈ। ড্ৰামা অনুসৰি সকলোৱে ঘৰলৈ যাব লাগিব, পুনৰ প্ৰথমতে সূৰ্যবংশী, তাৰ পিছত চন্দ্ৰবংশী, বৈশ্যবংশী, শূদ্ৰবংশী হৈ যোৱা। সেয়া হ'ল নিৰাকাৰ আত্মাসকলৰ বৃক্ষ, এয়া সাকাৰী মনুষ্যৰ বৃক্ষ। ব্ৰাহ্মণ, দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ... ইয়াতে গোটেই

বিবিধ ৰূপ (variety-form) আহি যায়। ব্ৰাহ্মণসকলৰ বুদ্ধি হৈ গৈ থাকে। ৰুদ্ৰ মালা আৰু বিষ্ণুৰ মালা হ'ব। ব্ৰহ্মাৰ মালা বুলি ক'ব নোৱাৰি, কিয়নো পৰিৱৰ্তন হৈ থাকে সেইকাৰণে ৰুদ্ৰ মালাৰ পূজা কৰা হয়। এইবোৰ হৈছে নতুন কথা। এইবোৰ কথা অন্যসকলৰ বুদ্ধিত একেবাৰে নাই। কল্পৰ আয়ুস লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে, সেইবাবে তোমালোকৰ কথাবোৰ সকলোৰে নতুন নতুন যেন লাগে। নতুন দুনিয়াৰ কাৰণে নতুন বস্তু পোৱা যায়। বাস্তৱত বাবাও নতুন। তেওঁলোকে কৈ দিয়ে যে নাম-ৰূপৰ পৰা আঁতৰত বা হাজাৰ সূৰ্যতকৈও তেজোময়। সেয়েহে যেনেকুৱা ভাৱনা হ'ব তেনেকৈয়ে সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। বিন্দুৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'লে কোনেও নামানিবই। এই সকলো কথা নতুন হোৱা বাবে বিবুদ্ধিত (confused) পৰে। যিসকল ইয়াৰ হ'ব, তেওঁলোকৰে কলম (পোখা) লাগিব। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া ভালদৰে বুজিছা, সেয়ে পাৰলৌকিক পিতাৰ কথাও বুজাব লাগে। তোমালোকে আধাকল্পৰ পৰা তেওঁক স্মৰণ কৰি আহিছা। সুখ দিওঁতাজনকে স্মৰণ কৰা হয়। ৰাৱণ সকলোৰে শত্ৰু, সেয়ে ৰাৱণৰ প্ৰতিমূৰ্তি বনাই জ্বলোৱা হয়। তেওঁলোকক সোধা – ৰাৱণক কেতিয়াৰ পৰা জ্বলাই আহিছা? ক'ব – অনাদিৰ পৰা। তেওঁলোকে এইটো নাজানেই যে ৰাৱণ কেতিয়াৰ পৰা আহে? সত্যযুগত ৰাৱণ নাথাকে। ভাৰতৰ আটাইতকৈ পুৰণি শত্ৰু ৰাৱণ। ৰাৱণে আত্মাক অপৰিত্ৰ বনাই। আত্মাৰ শত্ৰু কোন? ৰাৱণ। আত্মাৰ লগত শৰীৰো থাকে। তেনেহ'লে দুয়োৰে শত্ৰু কোন হৈ গ'ল? (ৰাৱণ) ৰাৱণৰ আত্মা আছেনে? ৰাৱণ কি বস্তু? ৰিপুবোৰেই ৰাৱণ। এনে নহয় যে ৰাৱণৰো আত্মা আছে। ৰাৱণ ৫ ৰিপুক কোৱা হয়। আত্মাতেই ৫ ৰিপু আছে, যাৰ সাংকেতিক ৰূপত প্ৰতিমূৰ্তি বনাই। তোমালোকে জানা – এতিয়া দুখ, আকৌ সুখলৈ যাব লাগে, নিশ্চয় পিতায়ে আহি লৈ যাব। তেৱেঁই পতিত-পাৱন। যেনেকৈ অন্য আত্মা আহে, তেনেকৈ তেওঁও আহে। শত্ৰু খুৱাওতে আত্মাক মাতে। ব্ৰাহ্মণকে নিজৰ পিতাৰ আত্মা বুলি ভাবি সকলো কৰে। ভাবে সেই আত্মাতো আহে। আত্মাই কথা কয়। হয়, তেওঁ (বাবা) অহাটো অদ্বিতীয়। এওঁ ভগৱানৰ ৰথ। ভাগীৰথ বোলা হয়। পানীৰ কথা নহয়, এই সকলো জ্ঞানৰ কথা। পিতাই বুজাইছে – মই সাধাৰণ মানুহজ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি, তেওঁৰ নামেই ব্ৰহ্মা ৰাখো। এওঁক তুলি নলওঁ। এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি পুনৰ তোমাক তুলি লওঁ। তুমি কোৱা যে শিৱবাবা মই আপোনাৰ। তোমাৰ বুদ্ধি ওপৰলৈ গুচি যায় কিয়নো বাবাই নিজে কয় – মোক মনত কৰা তেতিয়া তোমাৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। এই যাত্ৰাত থকা। ধৰা, বাবা (ব্ৰহ্মা বাবা) ক'ববালৈ গ'লেও শিৱবাবাক মনত কৰিব লাগে। শিৱবাবা এই ৰথৰে দিল্লীত গ'ল, কাণপুৰত গ'ল... বুদ্ধিৰে শিৱবাবাকে মনত কৰিব লাগে। তলত থাকিব নালাগে, বুদ্ধি ওপৰত ৰাখিব লাগে, পিতা পৰমাত্মা মনত কৰা। পিতাই কৈছে মই থকা ঠাই ওপৰত। মোক বিচাৰি ইয়াতে হাবাথুৰি খাব নালাগে। তুমি মোকো তাত মনত কৰা। তোমালোক আত্মাসকলেও পিতাৰ লগতে আছিল। এনে নহয় যে বাবা থকা ঠাই বেলেগ, নহয়। এই কথাটো বুদ্ধিত বহাব লাগিব। এজন এজনক বেলেগকৈ যেনেকৈ তুমি কৰাচীত বুজাইছিল। তেনেকৈ ভাল হয়। একেলগে বহুতকে বুজালে তাৰ প্ৰকল্পনে এজনে আনজনক ৰৈ থাকিব নিদিয়। ভক্তিও একান্তভাৱে কৰে। এই পঢ়াও একান্তভাৱে কৰিব লাগে। প্ৰথমে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। পিতাই পতিত-পাৱন, তেওঁৰ দ্বাৰা আমি পৰিত্ৰ হৈ আছো।

পিতাই কৈছে – সন্তানসকল, এই অন্তিম জন্মত পৰিত্ৰ হ'লে বিশ্বৰ মালিক হ'ব পাৰিবা। কিমান ডাঙৰ উপাৰ্জন। পিতাই কৈছে – তুমি ব্যৱসায় আদি কৰা, কেৱল মোক মনত কৰা। পৰিত্ৰ হোৱা তেতিয়া যোগবলৰ দ্বাৰা আত্মাৰ লেপবোৰ নোহোৱা হ'ব। তুমি সতোপ্ৰধান হৈ যাবা, তোমাৰ স্থিৰ, কৰ্মাতীত অৱস্থা হৈ যাব। বুদ্ধিৰে জ্ঞানৰ মন্ত্ৰন কৰি থাকা। বন্ধু, সম্পৰ্কীয় সকলকো এয়া বুজাই থাকা। কল্পৰ আগতো তোমাক এইদৰে বুজাইছিল। কোনো নতুন কথা নহয়। কল্পই, কল্পই বাবাই আহি আমাক বুজায় আৰু আমি দুনিয়াৰ মানুহক বুজাও। ভাৰত এসময়ত স্বৰ্গ আছিল, পুনৰ হ'ব। এই চক্ৰ

ঘূৰি থাকে। সত্যযুগৰ লাখ বছৰ কেনেকৈ হ'ব পাৰে। ইমান জনসংখ্যা ক'ত হ'ব, তেনেহ'লেতো অগনন হৈ যাব। যুগ ৪ টা, প্ৰত্যেকটোৰ আয়ু ১২৫০ বছৰ। যেনেকৈ তুমি বুজি পাইছা, তেনেকৈ আনকো বুজোৱা। বৃক্ষৰ বৃদ্ধি হৈ থাকিব। কেতিয়াবা (গ্ৰহচাৰী) বহিলে তললৈ নামি যায়। পিতাই কৈছে – বুজাবলৈ বহুত সহজ। অলফ (বাবা) বে (সম্পত্তি)। মূখ্য কথা হ'ল স্মৃতিৰ যাত্ৰা। কষ্টসাধ্যও কল্পৰ পিছতহে এই (মন কৰাৰ) ব্যৱসায় পোৱা যায়, কিন্তু গুপ্ত। এয়া কঠিন বিষয়। আল্লাক মনত কৰা, আল্লাকে পাহৰি গৈছা! ভগৱানক কোনেও নাজানে। গায়নো আছে – সৎগুৰু অবিহনে ঘোৰ অন্ধকাৰ। পোহৰলৈ এজন সৎগুৰুৱেহে লৈ যাব পাৰে।

মধুৰ, অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰ লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মূখ্য সাৰ:-*

- (১) যোগবলৰ দ্বাৰা আত্মাক সতোপ্ৰধান বনাই স্থিৰ, কৰ্মাতীত অৱস্থা পাব লাগে। স্মৰণ কৰাৰ বাবে গুপ্ত প্ৰয়াস কৰিব লাগে, একান্ত ভাৱে পঢ়িব লাগে।
- (২) পিতাৰ পৰা মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ সম্পত্তি ল'বৰ বাবে এই অন্তিম জন্মত নিশ্চয় পৱিত্ৰ হ'ব লাগিব।

***বৰদান:-** সকলো বিকাৰৰ অংশও ত্যাগ কৰি সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ হৈ এক নম্বৰ হৈ বিজয়ী হোৱা।

সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ সেইজনে অপৱিত্ৰতাৰ অংশ মাত্ৰও নাথাকে। পৱিত্ৰতাই ব্ৰাহ্মণ জীৱন ব্যক্তিত্ব। এই ব্যক্তিত্বই সেৱাত সহজে সফলতা দিয়ে। কিন্তু, যদি এটা বিকাৰৰ অংশ নাথাকে, তেতিয়া অন্য সংগী নিশ্চয় লগত থাকিব। যেনেকৈ পৱিত্ৰতা থাকিলে সুখ-শান্তি থাকে, লেনেকৈ অপৱিত্ৰতাৰ লগত ৫ বিকাৰৰ গভীৰ সম্বন্ধ আছে। সেইবাবে এটাও বিকাৰৰ অংশ বৈ নাযায়, তেতিয়া এক নম্বৰ হৈ বিজয়ী হ'ব।

***শ্লোগান:-** সাহসৰ এখোজ আগবঢ়োৱা, তেতিয়া হাজাৰ গুণে সহায় পাব।

!!ওম্ শান্তি!!
